

mного dela. Mislila sem, da imate vi kaj šivanja ali vezenja, katero bi dali ti ubožici — ne pa kateri drugi.«

»Kdo pa je to?« je vprašala Olga, postavlja je okvir na prejšnje mesto.

»Pošteno dekle je bilo iz pristne rodbine. Zapeljal jo je neki uradnik — neki Nемеc, katerega ni več tu . . . V družini ni mogla prebiti; oče jo je klel in preganjal, mati je vedno jokala — in tako je pribežala sem, kjer dela noč in dan, da preskrbi sebe in otroka.«

»Kaj je bil tisti Nемеc po jeziku? Ali pa se je klical za Nемеca?« je vprašala Olga, kateri se je takoj dvignila neka slutnja.

»Piše se za Nемеca in na pošti je bil uradnik. — Oh, saj sem ga često videla, ker je pošta tam-le prav pred nosom.« —

»Dobro!« je dejala Olga. »Jutri pojdem nakupit perila, katero ji sama ponesem, da mi zašije in vveze imenski črki.«

Ko je drugega dne stopila Olga v ono sobico z velikim zavitkom na roki, je šivala mlada nezakonska mati pri oknu; poleg nje v zibelki je pa iztezalo nožice in ročice malo dete ter se pogovarjalo samo s seboj v nerazumnem otroškem jeziku.

Olga je naročila, kar je bilo treba, potem pa se je nagnila k detetu, mu nežno govorila; a dete jo je gledalo najprej plašno, potem smehljajoč v lice, a Olgi se je dozdevalo, da so bile poteze malega obrazčka popolnoma Nемеčeve poteze. To naključje je na njeno dobro srce prav globoko vplivalo, in še tisti dan je pisala Dani o čudnem slučaju, ki je tako sijajno potrdil nezavestni instinkt, s katerim je Dana zavrgla Nемеca.

(Dalje prihodnjič.)

Na tujem v temni sobi.

Ne kličeš me, ljubica?

Ne kličeš me? — Nisi zrahljala

Z rožnimi prsti blazine

Za mojo trudno glavo?

»Ivo, Ivo, moj ljubljени Ivo . . .«

Po zraku zveni tvoj jasni glas,

In duša mi joče, trepeče,

Oh, kje si, kje si, ljubica . . .

Ne vidim te — le črne, zamazane

Črte mi slika duša v neskončnosti,

Le temne poteze . . . in v njih

Gore kot solnce tvoje oči . . .

Ivo Brežnik.

